

Lézan, 24. joulukuuta 2003

HEI,

Kiitos joulutervehdyksestä. Suomalaisilla on kiva tapa lähettää joulukortteja, ei täällä ranskalaisilla vaan ole. Toivottavasti se perinne ei meiltä katoa, vaikka nykyaikana kaikilla on kiire. Joulu on pysähtymisen aikaa, levähdyshetki. Minun täytyy sanoa, että silloin, perhejuhlena, viimeistään iskee koti-ikävä täällä maailmalla. Siihen olen keksinyt lääkkeen. Silloin on hyvä aika kirjoittaa. Lisäksi museokokoelmassani on "perhemuistojen tilkuttäkki":

Nallet ovat puettu sisarusten vanhoihin lastenvaatteisiin, kun me olimme kaikki pieniä 50- ja 60-luvun alussa. Esillä ovat: Veikko-veljen pienet mustat kengät, Veijo-veljen vauvanvaatteet, Tuula-siskon punaruudulliset muotihousut, Raimo-veljen karvalakki, Anna-Maija-siskon sininen rusettinen samettihattu ja minun ensimmäiset silmälasit vuodelta 1965 ja paljon muuta.

Lisäksi pienessä keinutuolissa istuu musta lampaankarvanalle. Satavuotias. Se on tehty Vihtori-pappan (synt.1869) talviturkista. Isän vanhasta talvitakista tein vaalean lampaankarvanallen. Se on 40-50-luvulta samoin kuin äidin ruudullinen hame, josta tuli leninki nallelle. Tädit ovat myös mukana: Lyytin 50-luvun beige käsilaukku, Mantin vielä vanhempi 40-luvulta, sitä hän piti vielä 92-vuotiaana. Ja vielä samoilta ajoilta Annan ruskea kassi, joka oli aina täynnä tuliaisia. Siinä perheympyräni ovat läsnä museossa. Unohtamatta vanhan Vaksi- ja Peppi-koiran valokuvaa. Sekä kissan.

Näin mielenkiintoisen artikkelin museoista (Aamulehti). Esa Siironen on tehnyt tutkimusta Jyväskylän yliopistossa. Meillä suomalaisilla on alan maailmanennätys. Yli 1000 museota 5milj. asukasta kohden. Täällä Ranskassa yli 3000 59.milj. asukasta kohden.

Suomessa on viimeisen 30 vuoden aikana perustettu noin 20 museota vuosittain. Paljon pieniä, kotimuseoita. Täällä museot ovat yleensä suuria, eikä sanastossa ole edes sanaa 'kotimuseo' (engl.kielessä kylläkin 'home museum').

Miksi tämä taltioimisinto? Syynä ovat suuret yhteiskunnalliset muutokset. 60-luvulla alkanut kulutusyhteiskunta, jolloin alettiin hävittää vanhaa kulttuuria. Maalittomuus kaupunkiin. Juurettomuus. Halutaan palata juurilleen ja pelastaa edes pieni pala menneisyydestä, joka on katoamassa. Nyt on iskenyt kaipuu olla kotoisin jostakin. Haluamme tietää mistä olemme tulleet ja mihin olemme menossa. Julkkis Mikko Alatalo laulaa: "Mä maalaispoika oon...".

Vanha esine kertoo tarinan, museo on siis "tarina-albumi".

Tutkijan mukaan yhteiskunta on siirtymässä tietoyhteiskunnasta tarinayhteiskuntaan.

Vanha aika muistuttaa myös toisenlaisista arvoista. Siihen ei sovi nykyajan tehokkuus-, tuottavuus- ja kannattavuusajattelu. Nykyaian oravanpyörä.

"Kun lehdet putoo, ja kannet jää, niin kansissa säilyy muisto tää".

- Hain vintistä vanhan muistivihkon, joka on vuodelta 1966. Se on nyt esillä museossa. Ystäväkirja on hyvin vanha kansainvälinen perinne, joka on katoamassa. Toisaalta se jatkuu eri muodoissa mm. vieraskirjana. Yhdistyksen neljäs tavoite on "ystävyyden ilman rajoja". Museon mukana tapahtuu paljon ja näkee ihmisiä. Mutta on kiva kuulla myös vanhoista ystäväistä. Viime ja tänä vuonna olen ottanut yhteyttä kolmen, viiden... tai jopa 20 vuoden takaa.

Muistivihko kertoo monen tarinan.

Kesäkuun yleiskokouksessa äänestettiin kaikki ehdotetut asiat voimaan mm. luonto tuli toiseksi tavoitteeksi kulttuuriperinnön jälkeen. Luontoasia, kierrätys sopii hyvin museokokoelmaani, vastareaktionä

tämän kertakäyttöyhteiskunnan tuhlailulle ja pinnallisuudelle. Se tuo esille vastuun huomisesta. Elinympäristön säilyttäminen on eilinehto. Täällä Ranskassa se on aika paljon unohtettu asia. Ranskalaisilla ei ole ekologista kasvatusta kuten meillä. Ongelmaa ei nähdä, tai ei haluta nähdä. Kampanjointia "Pidä Suomi siistinä" -tapaan täällä ei ole. -Vanhemmat heittävät roskat kadulle ja lapset perässä. Ja toisaalta sanotaan, että turistit roskaavat.

Sesonkiaika heinäelokuu meni hyvin. Kävijöitä oli enemmän kuin viime vuonna, vaikka paikallisen Midi Libre lehtiartikkelin mukaan taloudellinen taantuma ja jännittynyt yleismaailmallinen tilanne näkyi turismin vähentyneessä määrässä. Uusi suuntaus on vihreä eli luontomatkailu rantalomailun sijaan. Taantuma näkyi museossani lähinnä nalleadoptointien pienessä määrässä (=lahjoitusta vastaan). "Koulumuistoja 60-luvulta" -näyttely menestyi, siitä riittäisi kertomista. Ensi vuonna se on taas ohjelmassa.

Budjetti oli tänä vuonna viime vuotista pienempi: tuloja oli 1118.07€ ja menoja 2124.36€. Puuttuvan osan minä lainasin yhdistykselle ilman korkoa. Jos joskus yhdistys tienaa paljon (esim. kokoelman lainauksella), se voi maksaa takaisin. Verottajan kannalta minun on parempi lainata kuin lahjoittaa.

Elokuussa oli englantilaisessa nallelehdessä Teddy Bear Club International sivun artikkeli museostani, siitä kerroin jo viime kirjeessä. Englannista tuli kaikkiaan 7 kirjettä ja Australiasta 2.

Syyskuussa olin Suomessa. Kokoelma karttui taas vanhoilla materiaaleilla ja -leluilla. Yksi löytö oli Viipurissa 1930-luvulla valmistettu paperimassa- ja kangasnukke 20€:lla. Nukella on yllä musta hupullinen talvitakki, jossa on valkoista kaninturkista reunoissa. Se kuvastaa hyvin Pohjolan kylmää ilmastoa täällä Välimeren auringossa, jossa nuketkin ovat usein kesävaatteissa. Lisäksi löysin yhdellä eurolla 1940-luvun ruskean nallen, vaikka jalka, käsi, korva ja nenä oli restauroitava. Se kirpparin nalle oli kuulema roskeen menossa, joten pelastin sen ja laitoin kunnia-paikalle museoon. Siinä se vanhan säilyttämisen ilo on. Monet esineet ovat roskiksesta pelastettuja. Pariisissa vanhat lelut, myös ne vanhat "roskislelut", ovat nousseet arvossaan ja jo kovissa hinnoissa! Minä olen oppinut niitä restauroimaan, se maksaa vaivan. Vanhan viehätys täytyy kuitenkin säilyttää, ei saa liikaa korjata.

Marraskuussa olin Pariisissa Paris Créationissa nallejeni kanssa. Minulla oli pieni standi. Kolme nallea adoptoitiin. Museo sai paljon huomiota ja mainoksia meni noin sata. -Siellä voi iloita pelkästä museon olemassaolosta, esille ei tule sen hankala sijainti.

Joulunaikaan Pariisin lähellä Andrésyn kaupungissa on suuri nalle-näyttely: "Un siècle d'ours" = "Nallen vuosisata". Museoni on siinä mukana. Lainasin kolme ekonalleani, jotka on varustettu "Fin-Ecowonders"-tavaramerkilläni. Lisänä on museomainoksia.

La vie du jouet -keräilylehteen olen ilmoittanut, että nyt joulunaikaan täällä on näyttely: "Huippumuotia 1950-2003 nallemaailmassa". Lehdessä on näyttelykalenteri ja se tekee tunnetuksi, myös Belgiassa ja Sveitsissä.

Conseil Général du Gardilta tuli lopulta vastaus tasan vuoden kulluttua subventiohakemukseen. Avustuksen saamiseksi he esittivät monta ehtoa: museo pitäisi olla kunnallinen, kokoelman paljon suurempi kuin minulla, toimintavuosia enemmän...T.s. siihen on vielä pitkä matka ennenkuin kaikki ehdot täyttyvät. Toisaalta myötämielinen kunta olisi ensimmäinen askel. Tämä on kaikkea muuta. Välimeren mentaliteetin tapaan tässä kylässä arvostetaan enemmän härkätaisteluita (corrida tauromachie) kuin nukkeja ja nalleja. Nallet ovat anglosaksinen traditio, se on vierasta täällä. Toisaalta museo on saanut kylästä tukijoukkoja pienestä evankelisesta reformoidusta kirkosta ja muista. Museon ystäväpiiri kasvaa.

Kaikki eivät pidä paikallisesta corridakulttuurista. Se on eläin-
räakkäystä, hupi antiikista. -"Leipää ja sirkushuveja", sanoivat
vanhat roomalaiset. Nykyään se on hyvä rahallinen vetonaula, on
kansaa paljon liikkeellä. Nîmesin kaupungin talous kohenee melkoisesti
näillä suurilla corridatapahtumilla. Ja se on usein television uutis-
lähetyksissä ensimmäisenä, niinkuin maailman tärkein asia.
Ralliajojenkin suosion ymmärtää paremmin.

Turistikäyntejä on ollut myös tänä syksynä, ei edellisinä vuosina.
Nyt joulunaikaan paikallisradio teki haastattelun.

Ensi vuonna huhtikuussa alkaa museon viides vuosi. Kokoelma on kas-
vanut noin sadalla vuodessa. Nyt on yli 400. Yksi uusi tulevaisuu-
dentavoite: isommat tilat ja keskeisemmällä paikalla. Taloni on
kylän keskellä niinkuin labyrintissa ja viinikellarini alkaa käy-
dä ahtaaksi. Vaikka kesällä otan lisätilaa toisesta kerroksesta, isost
olohuoneestani (väliverho). Toisaalta yksi tärkeä asia. Taloni on
mäen päällä, turvassa suurilta tulvasateilta. Niitä on täällä
toistuvasti nykyään. Tämä on luonnonkatastrofialuetta.

Suunnitelmia ensi vuodeksi: suuret nukke-nalletapahtumat Lyonissa(?),
toukokuussa Marseillessa ja vuoden lopulla Pariisissa.

Jäsenmäärä on edelleen sama. En ole keksinyt miten saada paikalli-
sia jäseneksi, vaikka muuten ovatkin hengessä mukana.

Tänä vuonna on ollut monta suurta ongelmaa, joihin on ollut vaikea
löytää ratkaisua, lähes mahdoton. Toisaalta on ollut myös yhtä
monta suurta ongelman ratkaisua, ihmeeltä on tuntunut.

Viimeksi juuri ennen joulua posti toi kirjeen. Minun piti lukea
se monta kertaa, tuntui niin uskomattomalta, että asia järjestyi.

Vastausta sain odottaa neljä kuukautta. -Ja rivien välistä luin
suurin kirjaimin : "TERVETULOA TÄNNE RANSKAAN!"

Juuri niitä sanoja minä kaipasin. Muukalaisena maailmalla... ne
sanat loistivat niinkuin jouluntähti suoraan sydämeen asti.

Samat sanat TERVETULOA TÄNNE RANSKAAN! haluan lähettää teille kai-
kille. Ja HYVÄÄ UUTTA VUOTTA 2004!

Terveisin,

Ulla-Maija Suonpää

puheenjohtaja

